

af biomedicinske forskningsprojekter, falder uden for lovforslagets område.

Bestemmelsen i *stk. 3*, angiver, at når der i lovforslaget tales om anmodning om og indhentning af helbredsoplysninger, omfatter det samtidig alle situationer, hvor oplysningerne ikke allerede foreligger, men først må fremskaffes via undersøgelser, herunder genetiske undersøgelser. Udgangspunktet er derfor, at det i disse situationer er forbudt at foranledige iværksættelse af undersøgelser med det formål enten at få belyst lønmodtagerens risiko for at udvikle eller pådrage sig sygdomme eller at få belyst, om lønmodtageren lider af sygdom. Det er således også forbudt at tilvejebringe eller foretage en udredning af lønmodtagerens familieanamnese.

Til § 2

Dette er lovforslagets hovedbestemmelse, som bygger på to grundlæggende sondringer. Det drejer sig om sondringen mellem *aktuelle* og *fremtidige* sygdomme og om sondringen mellem *relevante* og *irrelevante* helbredsoplysninger.

§ 2, *stk. 1-3*, vedrører de aktuelle sygdomme. Oplysninger om sådanne sygdomme kan indhentes, hvis oplysningerne er relevante, det vil sige, at oplysningerne har væsentlig betydning for lønmodtagerens arbejdsdygtighed ved det pågældende arbejde.

Set i forhold til reglerne om fremtidige sygdomme, jf. *stk. 4*, er der i *stk. 1-3*, tale om, at en sygdom har givet sig så tydelige udtryk (symptomer), at man i klinisk praksis ikke længere vil tale om, at der kun er tale om at være disponeret for sygdommen.

Selve det forhold, at man fx ved en undersøgelse af en persons arvemasse (genom) har konstateret, at vedkommende er disponeret for en sygdom, betyder ikke, at den pågældende efter lovforslagets terminologi kan siges at lide af en sygdom eller at have symptomer på en sygdom.

Stk. 1-3 omfatter også oplysninger om velbehandlede sygdomme og om sygdomme, som lønmodtageren tidligere har lidt af.

Reglen i § 2, *stk. 1*, sikrer, at arbejdsgiveren har mulighed for at spørge, om lønmodtageren lider af nærmere angivne, aktuelle sygdomme, som vil gøre lønmodtageren uarbejdsdygtig ved det pågældende arbejde.

Det er fx opfattelsen, at en velbehandlet sukkersyge normalt ikke medfører uarbejdsdygtighed, og i så fald kan arbejdsgiveren altså ikke spørge, om man lider heraf. Arbejdsgiveren må kun spørge, om man lider af sukkersyge, som (fortsat) giver anledning til uarbejdsdygtighed.

Det berettiger heller ikke til at kræve oplysning, om man lider af en sygdom, at denne en gang imellem medfører et sygefravær, så længe den pågældende dog almindeligvis må karakteriseres som arbejdsdygtig. En arbejdsgiver må heller ikke spørge, om lønmodtageren i almindelighed har et dårligt helbred.

Arbejdsgiveren må altså ikke sende lønmodtageren til en almindelig evt. meget omfattende helbredsundersøgelse, hvor det måske viser sig, at den pågældende lider af en uventet og/eller ualmindelig sygdom, som arbejdsgiveren ikke af sig selv ville have tænkt på som en hindring for arbejdsdygtigheden.

Med hensyn til arbejdsgiverens spørgsmål om hidtidigt sygefravær er konsekvensen af bestemmelsen, at arbejdsgiveren kun må spørge om antallet af sygedage, når det drejer sig om fravær pga. sygdomme, som – fortsat – vil have væsentlig betydning for arbejdsdygtigheden ved det pågældende arbejde. Dette gælder, uanset hvem arbejdsgiveren måtte spørge, dvs. også andre kilder end lønmodtageren, fx en tidligere arbejdsgiver.

Anvendelsesområdet for § 2, *stk. 1*, indsnævres/afgrænses af specialbestemmelserne i §§ 3-5, idet fx oplysninger efter dette lovforslag, der hænger sammen med arbejdsmiljøforholdene, reguleres af § 3. Hertil kommer, at anvendelse af § 2, *stk. 1-3*, forudsætter, at der netop på den pågældende virksomhed er et arbejds specifikt behov for de ønskede oplysninger om sygdomme og symptomer på sygdomme.

Grundsynspunktet er således, at der kun må spørges om, hvad der er relevant for stillingen. Hverken arbejdsgiveren eller lønmodtageren har dog nødvendigvis tilstrækkelig medicinsk sagkundskab til at kunne navngive de forskellige – relevante – sygdomme. Det er derfor tilstrækkeligt og ubetænkeligt, at der spørges om de faktiske, observerede symptomer, uanset hvad den korrekte benævnelse for sygdommen er.

Kernen af § 2, *stk. 1-3*, er, at arbejdsgiveren kan spørge lønmodtageren om de samme forhold, som er omfattet af lønmodtagerens oplysningspligt i § 6, jf. denne bestemmelse og bemærkningerne hertil. Desuden kan arbejdsgiveren imidlertid, hvis betingelserne er opfyldt, spørge om og få undersøgt, om lønmodtageren lider af noget, vedkommende ikke var bekendt med. Det understreges i *stk. 2*, at der i så fald skal være tale om oplysninger, som har særlig betydning på grund af netop det pågældende arbejde. Som eksempel kan nævnes, at en uerkendt hjertesygdom jo på det tidspunkt, hvor den giver sig udslag, i alle tilfælde vil medføre – et evt. langvarigt – fravær. Det er imidlertid ikke en tilstrækkelig begrundelse for en arbejdsgiver for at sende lønmodta-